

ORGANIZAȚIILE SECRETE

și

puterea lor în secolul XX
sau
Cum nu este lumea guvernată

Ghid în rețeaua lojilor,
a Înaltei Finante și a Politicii:
Comisia Trilaterală, Bilderberg, CFR, ONU.

Traducere:
Cornelia Spânu

Cuvânt înainte.....	9
Introducere.....	17
1. Unele loji mai mult încurcă.....	25
2. Înțelepții Sionului.....	35
3. Sprijinul eliberează.....	37
4. Familia Rothschild.....	38
5. Protocolele Înțeleptilor Sionului.....	40
6. „Stricta Observanță“.....	46
7. Iluminații bavarezi ai lui Adam Weishaupt.....	47
8. Bătălia de la Waterloo.....	54
9. Masonii în America.....	56
10. Karl Marx.....	60
11. Plan pentru un guvern mondial.....	61
12. Albert Pike și Ku Klux Klan.....	63
13. Comerțul cu opium al casei regale britanice în secolul al XVIII-lea.....	67
14. Culise ale revoluției bolșevice.....	71
15. Skull and Bones.....	72
16. ...și gata cu libertatea în America.....	74
17. „Serviciul de remorcare“ al lui Rothschild.....	77
18. Cecil Rhodes și Cavalerii Mesei Rotunde.....	79
19. Cum se înscenează un război mondial.....	81
20. Primul Război Mondial din perspectiva Iluminatilor.....	83
21. Ohrana (fostul serviciu secret rus).....	87
22. Petrolul rusesc.....	88
23. Declarația Balfour.....	89
24. Si soldații americani „vor“ să lupte.....	90
25. Ministerul pentru afaceri externe al lui Rockefeller (CFR)	93
26. Pregătirile celui de-al Doilea Război Mondial.....	95
27. Adolf Hitler oferă soluția.....	96
28. Adolf Schicklgruber și organizația THULE.....	101
29. Organizația VRIL sau „nu tot ce-i bun vine de sus“.....	117
30. Al Doilea Război Mondial.....	137

31. Ce s-a întâmplat în America.....	139
32. Germania vrea să capiteze.....	142
33. Sprijinul american acordat sovieticilor în timpul războiului....	143
34. Protocolele trebuie realizate.....	144
35. Ce s-a obținut prin cel de-al Doilea Război Mondial.....	145
36. Întemeierea Israelului.....	147
37. CFR se consolidează.....	148
38. Atentatul asupra lui Kennedy.....	150
39. Cavalerii Jerusalimului.....	159
40. Vaticanul.....	160
41. Fondul Monetar Internațional.....	164
42. Controlul Informațiilor.....	166
43. Războiul bio-psihologic.....	176
44. Energia ca armă.....	189
45. CIA și șahul Persiei.....	190
46. Saddam Hussein și „Desert Storm“.....	192
47. Ce rezervă viitorul pentru Orientalul Apropiat chinuit de conflicte.....	195
48. Germania din nou unită.....	196
49. Problema Serbiei.....	207
50. Situația actuală.....	210
51. Privire de ansamblu asupra celor mai importante organizații.....	219
52. 666.....	234
53. Sinteză.....	243
54. Ce putem face?....	251
55. Înapoi la Iluminati.....	273
56. Scurtă prezentare a soluției.....	285
57. Către cercetător.....	288
Note și izvoare.....	290
Bibliografie.....	306

1. UNELE LOJI MAI MULT ÎNCURCĂ

Masoneria este una din cele mai vechi organizații, existentă și astăzi. Foi de papirus, găsite în 1.888 cu prilejul săpăturilor arheologice în Deșertul Libian, descriu întâlniri secrete ale unor astfel de corporații cu 2 000 ani î.Chr. Ele participaseră la construirea templului lui Solomon și aveau cam aceeași funcție cu a sindicatelor de astăzi, dar cultivau tradiția mistică încă de atunci. Ca țel al masoneriei era declarată transformarea interioară prin desăvârșirea spirituală a omului în venerație față de Dumnezeu. Pentru că masonii erau de religii diferite, acest Dumnezeu era numit „Marele făurăr universal“.

Alte indicații se află în scrierile necrologice din Egipt, zeul Toth fiind considerat odinioară marele maestru. Această denumire corespunde celei de conducător suprem. Pentru a comunica, masonii foloseau simboluri, alegorii și rituri (limbajul secret prin simboluri ca piramidele, folosirea numerelor 3, 7, 13, 33 pe steme, embleme, iar în zilele noastre însemne și nume de firme).

Cel mai important simbol al multor organizații, inclusiv al masoneriei a fost șorțul. Foarte simplu și murdar la început, acesta a fost înlocuit de „Preoțimea lui Melchisedek“ în jurul anului 2.200 î.Chr. cu o blănituță albă de miel și este încă și astăzi folosit. După vechea tradiție, zeii Egiptului Antic zburau în mici nave divine (OZN-uri) și erau reprezentați în picturile din temple purtând șorțuri. Mai târziu și preoții purtau șorț, ca semn al devotamentului față de „Zeii zburători“ și al autoritatii în fața poporului, ca reprezentanți ai Zeilor. Încă din anul 3.400 î.Chr. membrii „Frăției șarpelui“ (vezi punctul 3 din „Note și izvoare“) purtau șorțul pentru a-și arăta supunerea față de zei.

Ser pune la îndoială faptul că această întrebuițare originară a șorțului ar fi cunoscută celor din straturile inferioare ale lojilor izolate.(4).

Înainte de 1.307 Cavalerii Templieri, cavalerii Ioaniți și în parte chiar cei din Ordinul Cavalerilor Germani (ultimele la origine, ordine de binefacere) erau organizațiile conduceătoare din spatele cruciadelor împotriva musulmanilor. Deși aceste ordine se dușmăneau unele pe altele, au luptat totuși împreună pentru creștinism.

Nu este o întâmplare că lucrurile sunt neclare în ceea ce îi privește pe Cavalerii Templieri și substratul lor istoric și ocult pentru că acestă neclaritate a fost provocată intenționat, mai ales în ultimii 150 ani. „Secretul“ despre Templieri nu avea voie să fie un secret. Adevărul trebuia ascuns mai ales de cercurile și puterile care aveau și au un interes clar în afara preocupărilor lor. Astfel s-a întâmplat că Templierii au ajuns într-o situație stranie, asemănătoare cu Iisus Hristos: aşa cum învățătura acestuia a fost răstălmăcită când Vechiul Testament – ale cărui legi le combătea – a fost atribuit creștinătății, aşa a fost răstălmăcit și spiritul Ordinului Templierilor. În ambele cazuri era vorba de același punct central al falsificării. După cum se știe, s-au format diferite „Noi-Pseudo-Ordine ale Templierilor“. Printre aceștia se găsesc cu siguranță oameni de bine, dar și șarlatani și hoți, împotriva căror luptau Cavalerii Templieri. Absolut grotescă este confundarea numelor și spiritului Templierilor cu componente masonice. Totuși aşa s-a întâmplat.

La începuturile Ordinului Templierilor s-au aflat doi oameni de mare credință: Hugo de Payns și Geoffray de Saint-Omer, un franc și un normand. S-a format astfel un mic cerc de prieteni însuflețit de o credință proprie Evului Mediu pe care astăzi cu greu ne-am putea-o imagina. Cu ocazia Crăciunului 1.117 s-a hotărât să se formeze mici grupuri pentru protecția pelerinilor. Singura lor dorință era să servească Domnului Iisus Hristos și credinței. Trupa de nouă cavaleri de acum încătre stătea relativ izolată – nu avea nici protecție, nici mijloace financiare însemnate.

În primăvară grupul s-a prezentat regelui Balduin I și

patriarhului din Ierusalim. Intenția lor a fost lăudată. Curând, cavalerii, a căror tabără de până atunci fusese în „Casa Germană“, un spital de care se ocupau germanii, și-au putut ridica propria tabără pe fostul teren al Templului. De aici și numele Cavalerii Templieri, înțelegându-se de la sine că este vorba de „Frații adevăratului Templu al lui Hristos“, prin care se înțelegea „Templul sufletului“.

Istoria Templierilor ar fi fost cu siguranță alta și mai mult ca sigur s-ar fi desfășurat fără prea mare importanță, dacă în ruinele Templului nu s-ar fi făcut o descoperire demnă de semnalat: erau resturi de scrieri ebraice cu care, la început, Templierii nu știau ce să facă și al căror conținut avea să fie de o importanță deosebită pentru cavaleri și pentru toată istoria ulterioară a ordinului. Fiecare bucătică de hârtie a fost dată învățătului Etienne Harding care să îngrijit și de traduceri.

Aceasta a fost cauza a tot ceea ce a urmat. Descoperirile s-au dovedit a fi fragmente de rapoarte ale spionilor evrei care aduceau la cunoștință, din ordinul preoților, activitatea „bles-tematului Mamzer (fiu de curvă) Iisus“ și „defăimările împotriva dumnezeului evreilor“. Ceea ce scria acolo contrazicea întru totul învățatura propovăduită. Iisus Hristos l-a asemănăt pe dumnezeul evreilor, JAHWE, cu satana și a reproșat acestora că l-au avut pe diavol însuși zeitate unică. Dovezi clare se găsesc încă și astăzi în Evanghelia după Ioan a Noului Testament, unde Iisus le spune evreilor: „Voi v-ați ales ca Dumnezeu pe Diavol (8,44)“. A fost deci o falsificare violentă a adevărătei învățături a lui Iisus. Ar trebui să încercăm să ne transpunem în credința fiecărui cavaler pentru a înțelege șocul pe care l-au avut. După propriile cuvinte ale lui Iisus „Dumnezeul“ pe care biserică îl propovăduia ca fiind „tatăl lui Hristos“, era Diavolul, iar misiunea sa era să-l învingă. Studiul Bibliei a dovedit clar cavalerilor că învățatura lui Iisus și Vechiul Testament erau în totală contradicție și deci nu puteau corespunde. Pe lângă aceasta, evreii nu-l numeau pe dumnezeul lor Tată, ci JAHWE și EL SCHADAI. Acesta era însă „îngerul refuzat“, adică infamia; „El“ este tradus adesea prin Dumnezeu, însă în vechile limbi orientale Dumnezeu înseamnă „IL“.

Când a avut loc fondarea oficială a ordinului în 1128 micul grup al Cavalerilor Templieri – la cărma căruia se afla Bernhard de Clairvaux, într-o oarecare măsură și patronul ordinului – avea deja un secret: voința de a cunoaște adevărul lui Hristos. Nesiguranța ce domnea încă trebuia să devină curând siguranță. Totuși această voință trebuia considerată drept a unor cavaleri de o naivă și sinceră cucernicie, care îl serveau pur și simplu pe domnul lor Iisus Hristos și doreau să regăsească adevărata sa învățătură. N-a fost nimic agresiv în această voință, pentru că nu imputau nimănui vreun rău. Bernhard a fost cel care i-a lămurit că ambițiile lor s-ar putea să nu fie corect înțelese și că ar fi mai înțelept să nu spună deschis ceea ce gândesc.

În anii următori nu au găsit nici o altă dovadă despre învățătura originară a lui Hristos. Ordinul Templierilor se ocupa mai ales de misiunile militare.

„Secretul“ mai exista doar în amintirea unora, mai ales a fraților din Provence. Viața din Orient le lăsa puțin timp și spațiu ca să se ocupe de „secret“.

A fost mai întâi contactul cu Islamul care a dat noi impulsuri. Câteva scrisori atribuite lui Ali Ibn Abu Thalib (Imamul Ali) au căzut în mâinile unor Templieri în timpul unui atac împotriva Damascului. În aceste scrisori Ali vorbea despre o falsificare a Coranului pe care o compara cu falsificarea Evangheliei lui Hristos. Aceste hârtii au ajuns în Provence, unde au trezit din nou gândul de a afla Adevărul.

De data aceasta cercetările au urmat una după alta: în posesia comandamentului din Provence a intrat un document care, după toate probabilitățile, provenea de la cartaginezi. Nu este nevoie să ne mirăm că Templierii au refuzat mai târziu să participe la cruciadă împotriva cartaginezilor. Era vorba de o parte a străvechii Evanghelii după Ioan, transcrisă de ereticul Marcion în anul 94 d.Chr. Documentul conținea și o scurtă biografie a lui Marcion. Aici se amintea că între anii 90-130 d.Chr., Marcion înființase o importantă mișcare creștină, care a dispărut abia după omorârea lui.